U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Antonína Koukala a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce M. C.,** proti **žalovanému Ministerstvu práce a sociálních věcí, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2000 čj. 214/6/1665/00/Sm,

t a k t o :

I. Žaloba **s e o d m í t á .**

II. Žádnému z účastníků se **n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 11. 2000 čj. 214/6/1665/00/Sm bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Okresního úřadu ve Vyškově, referátu sociální podpory ze dne 14. 8. 2000 č. sp. 2804/96/VYA, kterým bylo rozhodnuto, že ode dne 1. 1. 2000 až do doby, než nastanou změny v rozhodných skutečnostech, nebude žalobce při posuzování nároku na příspěvek na bydlení posuzován jako osoba společně posuzovaná. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že paní H. C., která je vlastníkem nemovitosti v P. č. 55, si podala žádost o vyloučení žalobce z okruhu osob společně posuzovaných na uvedený příspěvek a doložila čestným prohlášením, že žalobce v předmětném rodinném domě nebydlí.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Brně, ten z důvodu věcné nepříslušnosti věc postoupil nesprávně Krajskému soudu v Brně a tento soud ji poté správně postoupil Vrchnímu soudu v Praze. V žalobě žalobce nepříliš jasným způsobem vyjádřil, že s uvedeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť mu je bráněno, aby užíval rodinný dům, cítí se být poškozen na zdraví, majetku a došlo i k porušení jeho lidských práv a svobod, z čehož obviňuje nejen žalovaného, ale i vedoucí regionálního pracoviště žalovaného JUDr. L. H., která byla správně při postoupení věci Vrchnímu soudu v Praze z okruhu žalovaných vypuštěna, neboť podle právní úpravy účinném v době podání žaloby (§ 249 odst. 4 o. s. ř.), ale i podle právní úpravy současné (§ 69 s. ř. s. – viz dále) je ze zákona žalovaným pouze správní orgán, který rozhodoval v posledním stupni.

Věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 31. 12. 2002, proto byla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není přípustná.

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Ze soudního přezkoumání jsou podle ustanovení § 70 s. ř. s. vyloučeny úkony správního orgánu předběžné povahy. Podle ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba ve správním soudnictví nepřípustná tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto zvláštního zákona vyloučeno.

Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno podle ustanovení § 7 odst. 7 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění účinném v době jeho vydání. Tímto rozhodnutím se pouze určuje okruh společně posuzovaných osob. Jedná se o podkladové rozhodnutí k rozhodnutí o dávce státní sociální podpory. Žalobou napadené rozhodnutí proto podle shora uvedeného ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s. nepodléhá samotně soudnímu přezkumu, ostatně tomuto přezkumu nepodléhá i proto, že jde o rozhodnutí, kterým nebyla založena, rušena nebo měněna práva žalobce (viz shora ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobu odmítl. Soud připomíná, že i v době podání žaloby, tj. za účinnosti právní úpravy účinné do 31. 12. 2002, byla rozhodnutí předběžné povahy vyloučena ze soudního přezkumu.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. toto právo v případě odmítnutí žaloby ze zákona žádnému z účastníků nepřísluší.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2004

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu